

TÄYTETYN ELÄIMEN LÄMPÖ

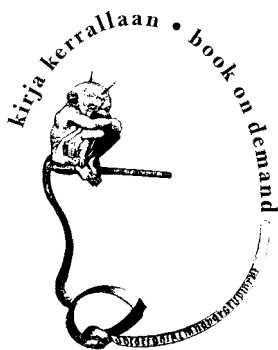
Poesian julkaisuluettelo, sisällysluettelo ja henkilöhakemisto on linkitetty.

ⓈⓈⓈ: sisällysluettelo s. 8, 9 ja 10

ⓂⓂ: henkilöhakemisto s. 87 ja 88

TÄYTETYN ELÄIMEN LÄMPÖ

Tytti Heikkinen

Kirja kerrallaan • Lasipalatsi • Helsinki

poEsia

poEsia on Lasipalatsi Oy:n Kirja kerrallaan -kustantamon ja runoyhdistys Nihil Interitin runoteossarja, jonka nimikkeet julkaistaan myös verkossa: <http://poesiasarja.wordpress.com>
Toimituskunta: Harry Salmenniemi,
Ville-Juhani Sutinen, Miia Toivio.

AIEMMAT POESIA-JULKAISUT:

Jyrki Pellinen:

Dostojevskin suomalainen sihteeri, 2004

Pauliina Haasjoki ja Reetta Niemelä:

Kolmosten talo, 2005

Karri Kokko: Varjofinlandia, 2005

Janne Nummela:

Lyhyellä matkalla ohuesti jäätyneen meren yli,
2006

Jyrki Pellinen: Katkaistut haulikot, 2006

Charles Bernstein: Runouden puolustus, 2006

Rita Dahl: Aforismien aika, 2007

Karri Kokko: Vapaat kädet, 2007

Hannu Helin ja Ville-Juhani Sutinen:

Neuhicky, 2007

Anna Holmkrona: Kolmas sotaleikki, 2008

© Tytti Heikkinen 2008

ISBN 978-952-480-099-0

Painopaikka: Lasipalatsi, Helsinki 2008

”EIPÄ OLE TOIVOA NÄKYVILLÄ

[...] Niin sanotut suuret kertomukset ovat mennyttä. Sen enempää tieteen kuin taiteen kielillä niitä ei enää kerrota.

Mutta surkeus ei lopu siihen. Tilanne on mielestäni se että pienetkin kertomukset ovat katoamassa. Niille käy kuten parodialle ja monikerroksista kokemista edellyttäville muille huumorin lajeille: ne käyvät mahdottomiksi.

Vain efektien tavoittelu ja niiden yhteenliimaaminen tehoa korostavalla tavalla on enää mahdollista. [...]

nimimerkki ”Kuinka Karl Marx tavataan”

16.11.2007 12:02

<http://www.hs.fi/keskustelu/HS-raati+uskoo+suomalaisten+kirjailijoiden+kykyyn+kuvata+nykyajan+kipupisteit%E4/thread.jspa?threadID=85063>

SISÄLLYS

I	
LAPSENA MINULLA OLI LAPSEN	
EKSISTENSSI	11
Leikkipuisto	13
Synkkiä tarinoita yksinäisyydestä	
I	14
II	15
III	16
IV	17
Oli vaan pakko	18
II	
PAKAHTUNUT RUHON OSA	19
Tämä runo on omistettu kaikille tytöille	21
Rakkauden raatelemat	22
Kylmä laulu	
I	24
II	25
Miehet itkivät ikävänsä öisin	26
III	
IHMISEN TEEMAT	27
Kirja putoaa lattialle	29

Ihmisen teemat.	30
Käytännöllinen filosofia.	32
Todellisuuden valmistus.	34
Mekaaninen platform	36
Merkitystodellisuuksien tarkkuus	38
Läheltä piti -tuntemuksia estetiikasta . . .	40
”Itse”	42

IV

VALLANKUMOUKSEN PYÖRTEISSÄ .45

Jänis oli kuollut.	47
----------------------------	----

Seymour Seitzer	48
---------------------------	----

Korpiselkäläinen Ilja Iljits

I.	50
------------	----

II	51
--------------	----

III	52
---------------	----

IV	53
--------------	----

Kelpo Mjanin Kupsa

I.	54
------------	----

II	55
--------------	----

Kumouksen agentti Antonov

I.	56
------------	----

II	57
--------------	----

III	58
---------------	----

V
OTIN SUKLAAPATUKAN
JA ALOIN SYÖDÄ59
 Muiston hinta.61
 Rietasta menoa kakkoskerroksessa62
 Salainen palkinto63
 Keisari kokoaa itsensä64
 Yllättävä jälleennäkeminen65
 Näin voi käydä, tytöt66

VI
LAHOAMISEN PÄÄTTYMINEN.67
 Aivot karkaavat kauas69
 Lahoamisen päättyminen.70
 Vedenpaisumusta odotellessa72
 Kuulumisia, maaliskuu 200574

VII
KATSON ULOS IKKUNASTA.77

HENKILÖHAKEMISTO.85

I
LAPSENA MINULLA
OLI LAPSEN EKSISTENSSI

Leikkipuisto on aikuisen mielikuva lapsen hauskaista, yksinäisyys siitä maksettu hinta. Lapsena minulla oli lapsen eksistenssi. Ruumiillisesti, objektiivisesti olin olemassa, sitä ei voi kieltää, isä kuunteli lapsen laulua täältä, kännykkäpurnukasta, ja äiti ruostunut alkuperäinen mutteri kaikkivoipa seuhkaantunut rengas huusi että sun on Crusoe paras olla kulkematta jotta kenenkään ei tarvitse olla jouluna yksin. Kun isä palasi, äiti meni asentoon jossa selkä koskettaa lattiaa ja sen vatsa oli toistuvasti kipeä yrityksistä palata alkuyhteyteen. Unessa salaa toivoin, että minusta tulisi muutakin kuin reagoitikeino pelkotilanteissa, ilmeinen morsian pahnoilla, hiekkaa suuhun ja lopuksi näkymättömyys ja yksinäisyys, se oli suurin syy oman lapseni synnytykseen. Sen pää keikkui avautumisvaiheen lopussa vielä korkealla, sitten reunalta putoaminen ja haparointi, kai se saa syntyvän menettämään kaikki sosiaaliset taitonsa ja karjumaan ensimmäisen kysymyksensä julki: ”Kuka tuo vieras on?” Ei lohdutusta äidin pipeihin, ei sarjakuvalaastareita, tulee K-vitamiinipiikki ja sen jälkeen muut piikit, antibiootit, särkylääkkeet, rauhoittavat lääkkeet ja unihäiriöt, avioero, erosuru, deprivaatio, jäätyneet sormet, joita vilkkainkaan mielikuviutus ei sulata. Lapsen takia koti on tänään täynnä joulukoristeita mutta jossain vaiheessa iltaa yksinäisyys iskee, ja ainut tapa pelastua on ehtymätön halu.

SYNKKIÄ TARINOITA YKSINÄISYYDESTÄ

I

Nooh, lapsena olin yksin, kun toiset suuntasivat leikkipuistoon ja töihinsä. Silloin en vielä osannut puhua paria sanaa enempää. Yksinäni sain rauhassa itkeä ja huutaa ja purkautua.

Mulla oli ikioma villatakki. Pidin siitä luteet jääetikalla ja muilla myrkyillä loitolla. Joskus niitä tuli kaikkialta.

Useimmiten söin vähän ja menin sänkyyn ja hetken päästä nukahdin. Sillä aikaa muut tulivat käymään kotona. Kun he olivat lähteneet, löysin keittiön pöydältä avatun karkkipussin. Söin taas vähän ja menin sänkyyn. Ja hetken päästä nukahdin!

II

Mulla oli ennen paras kaveri, mutta sekin keksi juttuja. Ja puhu musta pahaa. Ahdistuin. Kuusi vuotta ni pelko kohosi sietämättömäksi.

Kerran olin yksin kotona ku siskot oli mummolassa, isä työmatkalla ja äiti baarissa. Mietin miten tähän jouduin. Sitten Sara ja Eeva alkoivat kiusata koulussa. Juuri kun olin yksin ja ystävän tarpeessa!

Yhtenä lauantaina äitipuoli vei minut isoon kauppaan. Eksyin. Ajattelin, etten ikinä enään mene minnekkään äippäpuolen kanssa. Sitten huomasin hukanneeni kotiaivaimen.

Nykyään asun vuokralla. Painan 180 kiloa. Kuitenkin mielestäni kuluneen lippiksen alta tuikkivat yhä eläväiset silmät.

III

Hoitajat korjasivat isän asentoa ja hengityskonetta puhuen käsittämättömiä sanoja. Tajusin, että isä oli haihtumassa peruuttamattomasti. Edessäni makasi vain mielivaltainen kokoelma kylmeneviä vuodevaatteita, sitten tuli hiljaista kuin museokahvilassa. Kuolleet lehdet tulivat mieleeni, kun hoitajien askeleet loittonivat pois.

Mun teki mieleni tupakkaa. Kaivelin taskujani.

Sosiaali-ihmiset kävivät katsomassa minua seuraavalla viikolla. He ihmettelivät, miten isä oli voinut kompastua saippuaan olohuoneessa. Mistä minä tiedän? Enhän edes koskaan nähnyt häntä. Minähän olin aina yksin, ALONE! Isä sai minut vihaiseksi ja jugurttipurkin ryttyyn.

IV

”Olet yksin niin kuin tuo lintu”, Mell sanoi osoittaen puun juurelle mutta minä en nähnyt siellä mitään.

Mellillä oli täkki harteillaan, ja hän veti sitä tiukemmin ympärilleen. Hän piti minuun etäisyyttä ja oli silminnähdessä harmissaan siitä, että oli päässyt tottumaan seuraani vain koska sitä oli niin usein tarjolla.

Mell oli mennyt vapaaehtoisesti avo-osastolle sillä hänellä oli taas masennuskausi menossa. Välillä hän unohti sairautensa kokonaan mutta nyt hän kysyi: ”Mitä oikein tapahtui, mikä antoi minulle väärät avaimet omaan luontooni, todisti, että olen yksin keittiöön laahustava yksinäinen?”

Hän ei kääntänyt katsettaan minuun enkä minä osannut sanoa mitään.

OLI VAAN PAKKO

Lapsena oli pakko nukkua päiväunet.
En ikinä nähnyt karusellia. Harrastelin maailmaa
omissa oloissani, lastenrunot tai lorut
ei pätkeäkään kiinnostaneet mua.

Vanhempani joivat, tai isä oli se joka joi,
äitini oli alkoholisti. Mulla oli jotenkin sellainen
”tunteeton” olo, mutta mä olinkin lapsi.
Eikä lapset ole terveitä.

Joskus mulle sanottiin, että muistutin koiraa.
Mutta minähän olin lapsi! Minä olin lapsi –
reparppo, olinko eläin vaiko lapsi?

Eräänä päivänä äiti varoitti isoista pojista,
jotka kaahasivat lähistöillä peltoautoillaan.
Aloin ymmärtää, että kohta tää kaaos
nimeltä lapsuus loppuisi, että olisin aikuinen,
osa elämänsä ruuhkavuosissa vapaana
tungeksivaa ihmispaljoutta. Onnellisena pissasin
verta lähikaupan tuulikaapissa.

II PAKAHTUNUT RUHON OSA

Tämä runo on omistettu kaikille rakastuneille tytöille. Tässä puhuu rakastunut mies ja sanoo: sulhasen figuuri on yhtä kuin rakastunut mies toimessaan. Mies rakastuu helposti, jos hänellä on lyhyt, paksu ja lihaksikas niska. Jos rakastunut mies ei uhittle ja sano haluavansa vetää nokkaan rakkaimpansa loukkaajaa, hän ei ole rakastunut. Sitten yhtäkkiä kun onkin, niin kyllä rakastunut mies on hyvin sekava. Ymmärrä häntä: jotkut neuronit hänen päässään muodostavat silittle-ketjun. Sen jälkeen miehen on pakko ryhtyä silittlemään. Rakastunut mies on erilainen kuin normaali mies. Hänen sinnikäs tarkkuutensa on kuitenkin pähkähullua, sillä rakastunut mies on toivoton: ei kukaan voi todella rakastua, jos on oloonsa ja olemukseensa edes jotenkuten tyytyväinen. Viisas mies ei ylipäätään rakastu. Ketterä järki ehtii väliin ja hillitsee sateen ja auringon, ja mistä voisi edes löytää jonkun kohteen jota rakastaa, rakastaa saatana vaan. Itsensä takia. Ja makaronia. Mies arvostaa rakkautensa korkealle. Mies ajaa kerrostalon pihaan, nousee ulos autosta näiiviudessaan ja kiireessään kuin maailman ensimmäinen rakastunut mies kuin lanka tai johto, rakastaa vai rakastua? Äitikin oli aina rakastunut. Tai sitten se itki. Sanoinpas. Huimaa. Pyöräyttää. Kutittaa. En kadehdi ketään. Rakastunut mies? En tiedä. Outo kysymys. Rakastunut mies on apina. Rakkaus & kuolema. Ja ihminen, tottakai, mutta apina.

RAKKAUDEN RAATELEMAT

Linocu oli pikkumies, lyhyt ja pyöreä. Hänellä oli pyöreät posket ja silmälasit ja hänen hiuksensa ja viiksensä kiertyivät pienille, pyöreille kiharoille. Myös Lincoun ääni oli pyöreä. Se oli naismainen mutta ei pehmeä: se oli paremminkin kuin terävähampainen sirkkelinterä. Sen saattoi kuvitella kuuluvan Lumikin äitipuolelle.

Nicoline inhosi Lincouta sillä hänet oli naitettu tälle vastoin tahtoaan. Nicoline olisi mieluusti työntänyt Lincoun pään uuniin ja katsellut, kuinka luomet irtoilevat siitä kuin paahduneet seesaminsiemenet ja kimmerähtelevät pitkin uunin mustuneita seiniä. Näin Lincoun iho olisi viimeinkin saanut suotavaa kiinteyttä, jopa rapeaa kovuutta. Sitten Nicoline olisi ottanut pään uunista ja syöttänyt sen hiirille.

Nicoline inhosi Lincouta mutta Zeleznyä hän himoitsi. Zelezny oli iso, lihaksikas mulatti, jonka iho oli suklaanruskea ja kiiltävä. Silmät olivat

suuret ja saavistuksen kierot. Zelezny oli Nicolinen haaveiden Iso Kissa Peto.

Joka aamu Nicoline seisoi rappusilla ja odotti, että Zelezny kulkee talon ohi. Joka aamu Zelezny ohitti Nicolinen raukein askelin. Koska hän oli puoliksi jumala, hänellä ei ollut kiire minnekään. Taivaan linnut ruokkivat hänet.

Päästyään rannalle Z istui kallionkielekkeellä ja mietti koko päivän Seleninaa, joka oli kokkina z/s Arthur Kennedyllä. Se teki Zelezny hulluksi, ja se teki Nicolinen hulluksi.

Lincou aavisti kyllä, mitä Nicolinen päässä pyöri. Hänen suustaan pääsi pieni pyöreä ärinä, kun hän laski päässään kaikkia niitä fantasmoja, joita Nicolinella saattoi olla suuresta mulatista. Lincou oli päässyt laskuissaan kolmeenkymmeneen seitsemään, kun hänen mielikuvituksensa loppui kuin seinään. Sillä hetkellä hänestä tuntui, että Nicoline oli päässyt karkuun.

KYLMÄ LAULU

I

Leen kohtalo: hän oli halpa ja helppo. Hän ajatteli olevansa eräänlainen puhtauden korvike. Hän ajatteli kuin saippua. Päivisin hän seiso i kiireettömästi ovensuussa, kun ihmiset kulkivat ohitse. Iltaisin hän nautti halpaa viiniä. Kohta hän olikin aivan sekaisin. Hän kostutti itseään sormellaan, hänen hyvin etenevä synnytyksensä, hän kuunteli viestiä, joka oli tuloillaan, hän puki sen sanoiksi: teloitettava on tapahtumien tärkein henkilö, oli hän kuinka alhainen tahansa.

Ulkona korppi lensi raakkuen maailmankaikkeuteen, naapurin sokea mies viipyi luonnottoman kauan ikkunassa, aika oli totisesti Jumalan metallia pakkasessa, hän hankasi itseään vihassaan, mutta mikään ei koskaan muuttuisi ja hänen rohkeutensa –

Jossain humisi. Kuuliko hän laulua vai oliko se tuuli? Kerran hän oli ostanut suonensisäisiä huumeita mustalaiselta, vähän ennen nukahtamista hänellä oli ollut tunne, että kaikesta selviydytään, hänellä oli ollut kova nälkä, hän oli lähtenyt etsimään ruokaa, hän oli nähnyt työläiset tupakkatauolla, hän oli huutanut: ilmaisia lounaita ei ole eikä tule, hän oli joutunut monen opetuksen alle, hän oli eksynyt käytävillä, hän oli hiipinyt huoneeseensa, patterit olivat pienellä ja maailma niin kylmä niin kylmä, yllään yön kylmä laulu. Inspiraatio oli läsnä, satakieli laulo i musikaalittyliin hengitä halla, milloin kirkas milloin samea yli lumen läpi taivaan, kunnes kaste hyytyy, kylmän hiekan koskematon pinta.

II

Toisinaan hän koki sisäistä yksinäisyyttä.

Hän hivutti pikkuhousut alas ja solmi avainnarun vyötärölleen vähän rusketusrajan alapuolelle. Hän veti jalkaansa kiiltävät sukkahousut, jotka kätki tummien suorien housujen alle. Hän puki takin ylleen peittääkseen nöyryytyksen ja torjuakseen vihansa, joka sai hänet vapisemaan kauttaaltaan, hän kietoutui siihen kuin lumivaippaan, teki siitä jähmettävän talven symbolin. Hän ajatteli: ”Hän puki kirouksen yllensä niin kuin vaatteensa.”

Hän astui ulos ja tilasi taksin. Karvas sappi työntyi suuhun.

Hän livahti varovasti kotiovesta ja kiiruhti kylpyhuoneeseen. Hän läpytteli kasvojaan kylmällä vedellä ja katsoi peiliin: raskas iltameikki, poskia korosti aurinkopuuteri, hänen tyylijajunsa pimeä puoli.

Hän sekoitti öljyä veteen, käytti sitä kuin vertauskuvana rituaalipesusta, jolla vainajat ennen puhdistettiin. Ääni hänen päässään kuului nyt selvemmin, moninaisena, sen sisältä kasvoi toisia ääniä, kirkkaita, kauheita ja matalia, jotain syvää, jonka hän yritti sulkea suihkukoppiin.

Hän kuivasi itsensä. Pyyhe tuoksui pölyiseltä mutta lämmitti. Se yhdisti hänet takaisin lapsuuteen, joka vaikutti nyt niin aineettomalta.

Hän nukkui tunnin ja nousi väsyneenä ylös. Hän söi makkaraleivän ja pesi hampaat. Sitten hän jäi lehmämäisesti tuijottamaan eteensä. Ymmärrättehän. Sielu on vain tuote, ja hän vaistosi usein, kuinka se katosi.

MIEHET ITKIVÄT IKÄVÄÄNSÄ ÖISIN

Miehet itkivät ikäväänsä öisin
kellon viisareiden harmaat miehet
öiset virkamiehet,
mies jonka perhe oli valinnut oman tiensä
ja ulvoi ikäväänsä sekin mies
joka oli palanut tankissa
ja joka yksin kasvatti itsensä
näköisen tyttären.

Meillä yöt tulevat toinen toisensa perään
ja kaikki saavat savua siipeensä,
historia rajoittuu moreenimaastoon
metsä on heti tuossa
ja yksinäisyys kuin kuivuneen kaivon tyhjyys
pitkin hylättyä pelikenttää,
jokaisella omansa.

Kovin on yksin korporaatiomaailmassa
mies ja miehen takapiha
ja kun se palaa kotiin
tapaa se aution huoneen lakaistuna.

III IHMISEN TEEMAT

KIRJA PUTOAA LATTIALLE

Kirja putoaa lattialle. Ei juuri kosketa, ajattelet. Mutta vaikka kyseessä on ei-intentionaalinen tapahtuminen, se valitsee tulla välikappaleeksi kausaalissa ja synnyttää reaktion. Näin havaitaan kompleksin syntyminen mahdollisuus. Juuri tämä mahdollisuuksien taso (maanalainen tapahtumisen taso) kiehtoo, sillä se merkitsee aina enemmän kuin miltä näyttää.

Tapahtuminen on pohjimmiltaan uskon ja tekojen suhde, melankolisuudessaan kaunis.

IHMISEN TEEMAT

Ihmisen teemat ovat yleismaailmalliset. Niillä on valtaistuimen näköinen, pelkistetty muotokieli ja ruumiinrakenne. Ylimielisyys muita eläimiä kohtaan tulee esiin eksistentiaalisena: tässä olen, veistokset.

Ihmisen hahmo on suhteiltaan raskas, raskas historian perintö. Nykytiedon mukaan kehityksen jarru on epävarma yksilö, yrittäjä jne., joka tänäkin päivänä kantaa lamakaudesta teollisuusvasaraa, jota peittää punainen metalli, vaikka tulevaisuus on sidottu korkojen ja rojaltien vapaaseen liikkuvuuteen.

Ongelma, niin kuin se tässä tematisoidaan, koskee länsimaista tapaa kokea. On jälleen vuoro omaksua elämän riepotteleman, pienen vaaleaan paitaan pukeutuneen aikuisen hahmo, joka on jäljitelmä Jumalan hahmosta. Myös Dracula on varsin voimakas.

Hänen silmistään heijastuu laaja tyhjä avaruus ja tyhjässä sopivasti vääristelty ihmisen hahmo. Se antaa mahdollisuuden monelle, mutta pelkkä samastuminen ei pitkälle kannu. Hänen hypnoottinen tuijotuksensa ottaa ihmisen valtaansa & vetoaa eroottisesti erityisesti naisiin.

Ihmiset ovat n kappaletta tietyllä tavalla järjestynyttä kvarkkia. On välttämätöntä ottaa ”hahmo”, että voi käydä läpi sen, mitä me kohtaamme täällä maan päällä. Kompleksisinta on ymmärrettävästi, miten nollata ihmisen verenhimoisen, vaativan sodanjumalan muisti.

Monotoniseen horisonttiin voi tehdä särön vain kamera, joka tallentaa tämän liikkumattomuuden kärsivällisesti ihmistiedon tuolle puolen.

KÄYTÄNNÖLLINEN FILOSOFIA

Kieli on tietty keino puhua korvaan sekä monimutkainen tapojen, moraalien ja affektien järjestelmä, johon radiosarnaajat ym. sitoutuvat. Kieli on niin muodoin käytännöllinen filosofia, jonka periaatteita ei voi oppia.

Mikä kielen täsmällinen muoto olisi, siinä on luotettava affektin ja laskennallisen kohtaamiseen. Pienin kieli on sovellettu järjestelmä, jossa suoritetaan silmänliikkeitä.

Persoonallinen kohtaaminen ei toteudu, jos kieli-järjestelmä on liian hyvin kehittynyt. Sen puolesta puhuva tosiasia on kielen toimimattomuus, se, että yksi ei ole luonnostaan kaksi.

Toisaalta on näkyvissä merkkejä siitä, että kieli on ajautumassa samankaltaiseen, että yksilöllisyys on mahdotonta. Tämä johtuu osittain perinteistä, osittain ihmisen tavasta reagoida ärsykkeisiin.

Uususkonnollinen järjestelmä on vain muutaman askeleen päässä, niin myös kirjastojen luokitusjärjestelmä.

Valtiojärjestelmä tuntuu ihanteelliselta kaikkien sekasotkujen, onnettomuuksien ja tragedioitten jälkeen. Siksi yksinkertainen ja täsmällinen komentokieli on yleinen.

Ihminen on viime kädessä ideaaleja etsivä, parempaan pyrkivä kulttuurinen suunnitelma ja kieli sen rakenteellinen johtamisjärjestelmä, ihmisyyden jäsenrekisterisovellus.

TODELLISUUDEN VALMISTUS

Tietoisuus on kuin kristallinkirkas hauras muovi. Sitä käytetään heijastamaan yleiskuva, joka on lähemmin tarkasteltuna vain yksityiskohtien kokonaisuus, semiotiikan virtaavaa kuvaa ja ääntä.

Usein kuvitellaan, että kyseessä on valvottu synteesi, vaikka lähempänä totuutta onkin piilomalleihin perustuva itseohjautuva järjestelmä.

Ei mikään kokoelma järjestystä tai edes sattuman bifurkaatio vaan valtava tapahtuminen, jota

ei voi hallita, luo intensiteettiä. Miten muuten aivot voisivat synnyttää tietoisuuden? Tämä kysymys liittyy kiinteästi tahdon probleemaan.

Mieli tuottaa kokemuksen minuudesta. Toisaalta se sisältää myös ”järjettömän” (= dialogin sen kanssa, mikä jää arkikokemuksen ulkopuolelle). Peilissä esiintyvä toiminta vie tämän pahan pois, mutta vain hetkittäisesti.

Todellisuus on aina epävarma tila, vaikka se olisikin yksilön varmistama ”itsediagnoosi”.

MEKAANINEN PLATFORM

Nimettömyys, kasvottomuus ja hengettömyys ovat itseoppivia ominaisuuksia, ihminen niiden mekaaninen platform, kehittyneellä tekoälyllä varustettu, uudelleen ja uudelleen käytetyn materiaalin ei-mielekäs kemia, luonnon naiseva lisäosa, joka ei halua kokea eettisyyden käänteisiä mahdollisuuksia kuten kipua ja vaurioita.

Ihminen pitää itseään taikurina, mutta oikean taikurin kuuluu osata tehdä ja tuottaa ihmeitä.

Lait ovat staattisia, eikä niiden perusteella pysty keksimään mielen/tunteen asioita, jotka

esitetäänkin useimmiten matemaattisten symbolien lävitse. Ne vastaavat parhaiten ihmisen tapaa jäsentää asioita ennen varsinaista kuolemaa.

Muita huomioon otettavia asioita matkalle lähdettäessä:

- 1) On asioita, joita esiintyy usein ja asioita, joita esiintyy harvoin.
- 2) Erilaiset merkit merkitsevät mutta myös erilaiset vivahteet.
- 3) Vapaus on nykyisellään ihmisen keholle vakavia vaurioita aiheuttava tapahtuma.

MERKITYSTODELLISUUKSIEN TARKKUUS

Kun merkin ja kohteen yhteys
katoaa, metaforat kuolevat. Siitä lähtien
merkitystodellisuuksien tarkkuus
on ihmisen maailmankuvan autoylienerginen
magneettinen napa.

Merkki on esineenomaisempi kuin kohde.
On kysyttävä, onko se kohteen menneisyys.
On painavia perusteita epäillä, että se (kohde)
on johdannaisnimi. Merkki puolestaan tarkoittaa
samaa kuin ”merkitsemään kohdetta”,

joka on sama kuin r eli ikoni-indeksi.
Merkin ja kohteen suhde perustuu jatkuvuuteen
ja riippuu lähellä pintaa olevan heikon epäkerroksen
paksuudesta.

Vanhan kiinalaisen filosofian mukaan voidaan erottaa
kohde ja merkki, lupaus siitä, että on jotakin uutta.

Merkki on kunnossa, kun merkki ja väline ovat
samanlaisia. Kun ne molemmat ovat unohtuneet,
voidaan aurinko laskea.

LÄHELTÄ PITI -TUNTEMUKSIA ESTETIIKASTA

Satojen neuvostoaikaisten kerrostalojen ryppäät kunnioittavat olemassaolollaan viivaperspektiivin lakia. Sen, kuten muidenkin lakien kivuliaana tehtävänä on varmistua siitä, etteivät luonnon ”pienet lait” tuhoa järjestystä.

Kun kuvassa on piste, jota ei voi tarkastella vain näköaistin ehdoilla, se on osa esteettisten lakien käytäntöä, taiteen historiaa. Tästä voidaan johtaa ehto sille, miksi estetiikassa menneisyys selättää aina nykyisyyden.

Estetiikalla on oma, taiteellisia arvoja pohtiva vapautensa. Se on vapaus vaatia lakeja ja/tai vapaus hyväksyä instituutiot, jotka määrittelevät nämä lait.

Muoto on vain muoto, eikä etenkään vastaheränneen pidä kokonaan samastua siihen.

Esteettinen objekti on määritelmä lakien hygieniasta. Siksi estetiikan identiteetti on samalla sairastumisen prinssiippi, oman olemassaolon häviämisen pelon väkivaltainen prinssiippi. Sen vihollinen on luonto, arka luomus, solukalvon hengittävä luonne (jossa pituus ei koskaan ole täsmällinen materiaali).

Luonto ei voi olla taidetta, sillä se, joka ottaa tuhoutumisen vaihtoehdon tosissaan, ei voi olla ikuista.

”ITSE”

”Itse” on käsitteenä jäänyt epämääräiseksi ja koettu vaikeaksi. Seuraava kysymys onkin, käykö se mahdolliseksi. Taistelu ja materiaalin vaihtaminen ovat minän roolien kierrättämisen perusteemoja, viatonta ei ole.

Haalarit, yhteistyöelementit, ovat näkymättömyyden symboli. Se ei kuitenkaan ole tavoittemme vaan henkilökohtainen olemassaoleva. Modernissa ruumiin-

kulttuurissa on kiinnostavaa juuri tällainen: ihminen
kutistetaan tehosteiksi. Kehityksen illuusio ei poista
tätä ongelmaa. Siksi ”itse” saattaa koskea myös meitä,
vaikka emme edes tiedä olevamme siinä asemassa.

Depersonalisaatio, massaan sulautuminen:
puhdasta ajatustenvaihtoa.

V
VALLANKUMOUKSEN
PYÖRTEISSÄ

Näytteenoton jälkeen jänis oli kuollut. Huhuttiin, että ilman sakramenteja mutta pastori totesi: – Kuollut hylje kuuluu valtiolle mutta kuollut jänis Jumalalle.

Hautajaisvieraat ryystivät kahvia ja olivat yksituumaisia siitä, että alakerran salin kaunis värisävy johtui meteorivalaistuksesta ja seinien visakoivupaneeleista ja toivoivat että kuolema merkitsi tilan omistussuhteiden selkeytymistä.

Päihtynyt huusi, että kuolema on vain teoreettinen hyppy, hän itse kuolisi vasta, kun sotilas iskee häntä tikarilla niskaan tai päähän ja että jänis oli liian herkkä, oli alkanut jäykistyä arkana olemisensa kaavoihin ja tällainen mielikuva-ismi oli pystyyn kuollut omassa pinnallisuudessaan ja arkisuudessaan ja että maailma, johon olimme ilman jänistä astumassa, oli joka tapauksessa v... n kaunis ja makasihän kuolleina myös punatulkkuja, vihervarpusia, urpiaisia ja peippoja ja joku toinen huusi, että suojelutilanne oli kuollut ja koko maailman olisi syytä olla pelastautumispuvuissa.

Jänisemo sanoi: – Lapseni on kuollut.

Kuultiin enkeleiden alkavan itkeä. Nähtiin, kuinka kuollut nousi. Se oli koko ajan pitänyt tilannetta silmällä ja alkoi pistää joukkoteloituksia käytäntöön. Joku ehti vielä hihkaista: – Nyt Lenin on siis keksinyt jonkin tavan elää!

SEYMOUR SAITZER

Seymour Saitzer kirjoitti pöytälaatikkoon.
Päätään hän piti tavallisesti ylempässä laatikossa.
Näin työn sfääri oli rajattu.

Seymour leikkeli kynällään. Kerran hän istui suurten lasi-ikkunoidensa ääressä, kun samaan aikaan rekka kiisi valtatiellä. Hän kirjoitti:
”Rekka kiittää valtatiellä. Minne vie pikitie,
Luoja yksin tie-tää...”

Seymour Saitzerilla ei ollut vaimoa. Uskollinen Nehljudof hoiti hänen kaikki talousasiansa.

Seymour naurahti, kun tulin lainaamaan häneltä kirjaa. Hän nousi pyörätuolistaan ja sanoi:
”Bruno Gröning. Kaikki kirjat alkavat sanoilla.”
Sitten hän poistui ja jätti minut kynnykselle

seisomaan. Kuului vain hiljaista voihkinaa WC:n oven takaa. Ajattelin, että onneksi minä en ole vanha enkä yksin.

Joskus Seymour kierteli ravintoloissa aivan kuin tietäen, ettei pääsisi keskusteluihin mukaan. Silloin hän istui ikkunan viereisessä pöydässä, katseli hajamielisenä katua ja joi lasinsa kerralla tyhjäksi. Muistan vielä hyvin, kuinka hän istui kasvot kalpeina, sormet työnnettyinä hiuksiin. Minä istuin tupakoimassa viereisellä terassilla pienen matkan päässä L:n kulmasta ja tarkkailin häntä. Päivän lehti lepäsi pöydän valkoisella pinnalla.

Mutta tämä oli paljon ennen suurta verilöylyä.

KORPISSELKÄLÄINEN ILJA ILJITS

I

Korpiselkäläinen Ilja ja kokkarilainen Iivana Tiippananpoika istuivat baarissa. Hallitus istui palatsissa.

Iivana ei ottanut mistään paineita, Ilja sen sijaan hypisteli hermostuneena Karrimor-rinkkansa sivusolkea auki ja kiinni. Mukavuudenhaluinen, heikkotahtoinen mutta rakastettava Ilja pelkäsi niin, että pelko hänen sydämensä lävisti. Hän näki peilistä, että takapenkillä istui mulkosilmäinen puolikalju mies, joka huusi: ”Minä, p.H. d. Musini sanelen tämän todistajalausunnon pelkäämättä kuolemaa. Nämä KAKSI JUOPPOA ovat aktivisteja molemmat!”

Liekö Iivana kysellyt ohjeita, kun otti aseet käyttöön. Luodit sinkoilivat seinistä pittaamatta kuka oli heitä vastaan tai heidän puolellaan.

II

Talli tuskin oli siisti, asiat tuskin olivat siellä järjestyksessä. Ilja istui pölkkyllä ja hakkasi puita eikä lyönyt käteensä, vaikka oli sokea. Hän mietti, ettei kestäisi kauaakaan, kun Kleindorf poltettaisiin sataman edustalla muiden porvareiden kanssa. Tuskin mikään voisi kuvata tietoisuuden murrosta paremmin kuin roihuava proomu.

Myöhemmin samalla viikolla Ilja seisoi asematunnelin rullaportailla ja soitteli avoimiin työpaikkoihin. Kaikki oli taas mahdollista. Lähistöillä nuori soturi istui yksin neljän hengen pöydässä ja tuijotti kolpakkoa edessään.

III

Makaaminen ei ollut Ilja Iljitsille välttämätöntä kuten sairaille. Niinpä hän istui pöytään ja haastoi muut kuin kaksintaisteluun. Clara laittoi hänen alleen suojuksen ja tarjoili sitten kahvia. En tiedä/muista syytä, miksi Ilja istui penkillä juuri tässä ja mitä torppari hänestä halusi, mutta siinä hän istui koko ajan naama peruslukemilla.

Ilja selasi pientä albumia edestakaisin ja kommentoi: ”Elgar opiskeli viulunsoittoa Pietarissa asti. Hän istui improvisoimaan pianolla ja pyysi mukaan. Näen yhä muistoissani, kuinka hän istuu näyttämön tornissa ja laulaa. Myös itse Ginkas Paperpinkka saapui paikalle ja istuutui kuuntelemaan. Berdjajevinkin mainitsee tapauksen Ehrenburg-teoksessaan.”

Ilja oli hyvän kahvin ja hyvän musiikin ystävä.

IV

Nykyään Ilja pääsi vain hetkittäin esittämään bravuureitaan, tarkkaan mitoitettuja ja yllättäviä. Vallankumousyrityksen jälkeen hänen äänihuulensa oli jouduttu halkaisemaan, ja sen jälkeen ne oli kitattu jälleen yhteen. Siksi Ilja ei laulanut puhtaasti vaan ääntään pärisyttäen; hänen äänensä oli kuin tähden ja tekotähden valovoiman vertaamiseksi olisi jälkimmäisen säteitten tielle asetettu juuresharja.

On sanomattakin selvää, että hän villitsi kiinalaiset Stuttgartissa.

KELPO MJANIN KUPSA

I

Venäläinen kauppamies, kelpo Mjanin
Kupsa, hinnoitteli sen mikä oli kaupan.
Hän oli maaorjan poika ja jo varhain välitti
maksua vastaan mitä tahansa elintarvikkeista
soopeliturkkeihin ja »Thorin vasaraan».

Kupsalla oli kolme vaimoa, joita hän huuteli
iltaisiin: ”Kut kuti kut, tulkaa jo aikuiset ystäväni,
näyttäkää kieltä ikkari ikiomat!”

Vaimot vastasivat kuin yhdestä suusta: ”Rusin,
rusin, laitetaa nyt ensin vähä votparitsata!”

— —

Yksi vähemmän esillä ollut seikka on Kupsan
venäläinen itseymmärrys.

Tuulet ja tuiskut kokeneen kauppamiehen
sydän sykki kauneudelle ja runoudelle.

”Työ andakkua meilegi sana...” hän hyräili hiljaa
itseksensä, kun ilta jo hämärtyi Kremlin yllä.

II

Eletään ruotsinvallan pelossa. Kas tuossa tuppaa Kupsan pöytään turkulainen porvari. Kupsa se vasta on kauppamies: saa myytyä sille venäläisen raja-aseman. Sit alkaa iivanaa lappaan raflaan sisään. Kauppamiehemme Kupsa, joka, anteeksi, ei tunnetusti ollut vakaata vaan vaihtelevaa mielenlaatua, ajautuu riitaan Venäjän armeijan kanssa ja niin sotilaat vievät hänet.

Oltuaan monet vuodet vankeudessa Kupsa vapautetaan yhtä polkupyörää ja vallityömaalla käynyttä autoa vastaan. Siitä jo näkee, että Kupsa on tekijämies, huijari ehkä mutta selviytyjä ja ennen kaikkea kelpo kauppamies, joka tekee hommansa eikä leiki.

KUMOUKSEN AGENTTI ANTONOV

I

Kumouksen agentti Antonov oli sameteissaan ja pitseissään Pietarissa, maailmankuulussa Astoria-hotellissa. Oli pikkupaloja, viiniä, vodkaa. Kulttuuritarpeiden tyydyttämistä harjoiteltiin peitteen alla; puuttuva auringonvalo hidasti nautinnollisesti toimintoja.

Antonov heräsi varhain aamulla. Mitä illalla ja yöllä oli tapahtunut, sitä hän ei selvästi muistanut. Hän katsoi sammunutta naista vierellään ja vääntelehti häpeissään kyljeltä toiselle. Voisiko hän paeta takaisin uneen? Ei, ei hän voisi. Vahinko oli jo tapahtunut: hetkeksi hän oli sekoittanut idän länteen, hetkeen hän ei ollut muistanut, mitä nuo sanat hänelle merkitsivät.

Hän käänsi kytkimen, joka käynnisti ajastimen ja poistui huoneesta.

II

Antonov vietti aikaansa Ranskassa, asyylinsä turvin, samalla kun hautoi uuden kumouksen sytyttämistä (Pariisi voisi olla kapitalismin heikko rengas, sen romahtaminen antaisi merkin lännelle).

Antonov halusi julistaa, ravistella, loukata. Hän ennusti pitkää sarjaa vieremiä, hävitystä ja tuhoa; ne olisivat kumouksen monipuolinen, fragmentoitu luonne. Hän huudatti autojen torvia ja heilutti ohikulkijoille mutta viesti ei mennyt perille.

Olkoon tämä opiksi teillekin: kumous edustaa aina tiettyä arvokkuutta. Jos näin ei ole, se tuntuu vain työläältä velvollisuudelta eikä kiinnosta ketään.

III

Muutaman vuoden sisällä Antonov oli Gorizian suljetussa mielisairaalassa. Hän syytti tapahtuneesta demokraattista sentralismia, rappeutuneiden kreikkalaisten touhua.

Hän huusi: ”Jos *minut* olisi vakaumukseni vuoksi internoitu kumouksen ensimmäisenä päivänä...”

Se oli raskasta substantiivista tajunnanvirtaa. Svetlanan sisko kävi joskus katsomassa häntä, mutta vain koska ei saanut enää tavata lastenkotiin joutunutta poikaansa.

V
OTIN SUKLAAPATUKAN
JA ALOIN SYÖDÄ

MUISTON HINTA

Olin yksin toimistossa. Säikähdin, kun joku avasi käytävän oven. En edes tiedä, oliko kyseessä murtautuja.

Ukkonen iski valot sammuksiin. Siellä olin – pilkkopimeässä. Pidin silmäni tiukasti kiinni, koska pelkäsin pimeyttä. Olin varma että kuolen tai ehkä olin vain ymmälläni. Sitten puhelin soi. Tiesin, ettei siellä ollut ketään. Ovikello soi. Menin katsomaan ovisilmästä mutta sydämessäni tiesin, ettei sielläkään ollut ketään. Hermostuksissani otin suklaapatukan ja aloin syödä. Se oli kuitenkin pahaa. Vieläkin kylmää, kun ajattelen sitä suklaapatukkaa.

RIETASTA MENOA KAKKOSKERROKSESSA

Olin myöhässä, joten juoksin koko matkan, joka ei onnekseni ollut muutamaa korttelinväliä pidempi. Avasin juhlahuoneiston oven ja tasasin hengitystäni. Näin, kuinka eräs tunnettu jalkahoitomalli venytteli huoneen perällä sohvalla. Jožikov istui lattialla suutelemassa rouva Muhinaa ja luetteli toiveitaan. Kävi ilmi, että hän halusi palveluksistaan kultakellon. Sitten pieni Alice: hän oli silminnähdyn ymmällään Joshuan halauksesta, mutta vastasi siihen. Frederik istui Natashan sylissä ja matkusti. Kolmas paikalla oleva tyttö istui yksin. Liigastarat huutelivat toisilleen rumia. Sitten tajusin, että isoisäkin oli siellä. Hän istui yksin nurkassa ja itki niin hiljaa, ettei kukaan nähnyt. En ottanut enää koskaan vastaan kutsua kakkoskerrokseen.

SALAINEN PALKINTO

Fontaine piti Buchet´n jatkuvassa liikkeessä. Joka aamu hän käski Buchet´n tuoda Balboalle vettä, vaikka tämä sanoi juoneensa jo äsken suurimman osan. Balboa hikoili runsaasti. Buchet´n piti suitsuttaa paljon.

Balboaa liikutti Buchet´n touhukas huolenpito. Öisin hän ajatteli vain nukkuvaa Buchet´a. Hän kiitti tätä virtsaamalla huoneensa nurkkaan, ettei Buchet´n tarvinnut herätä tuomaan hänen yöastiaansa.

KEISARI KOKOAA ITSENSÄ

Keisari istui tuolissaan. Hän soittaisi joka tapauksessa. Hän oli jo iso poika ja osasi huolehtia perusasioista. Lääkkeet hän otti 2 ½ h:n välein. Hän istui äitinsä kanssa olohuoneessa ja pohti, kuinka edetä. Hän oli ollut kyyryssä, mutta hänen piti ryhdistäytyä. Hän tarkkaili valppaana tilannetta.

Äiti laittoi tv:n kiinni ja lähti yläkertaan. Keisari avasi telkkarin uudelleen heti, kun kuuli äidin istuvan tukevasti ammeessa. Hän säätöi vain ääntä pienemmälle. Hän soittaisi huomenna. Tänään kohtaloa oli uhmattu jo tarpeeksi.

YLLÄTTÄVÄ JÄLLEENNÄKEMINEN

Kadulla kulki ihmisiä, jotka kiiruhtivat koteihinsa ja töihinsä. Annoin sykkeen tasaantua ja kokeilin kahvaa. Ovi oli auki, astuin eteiseen. Riisuin kengät ja päällysvaatteet hiljaisuudessa. Jotain tällaista olin osannut odottaa, koska olin yksin, koska olin idiootti, koska ulkona elämä oli sellaista kuin oli.

Vuoteessani oli nukuttu ja seinien julisteet revitty alas. En jaksanut edes hämmästyä. Parvekkeen ovi oli auki, verhot liikahelivät ilmapirrassa, tuuli avasi ja sulki ovea. Päivä oli kirkas, pihamaa autio.

Menin portaat alas kellariin. Siellä oli pilkkopimeää, hana kohisi, kolmesta ikkunasta keskimmäinen oli auki ja siinä istui t:ri Frankenstein.

Se kieltämättä vähän askarrutti.

NÄIN VOI KÄYDÄ, TYTÖT

Miina häpeilee yksin jo matkan tarkoitusta ja uuden kotinsa tulevaa osoitetta. Hameet ylöskääritynä hän juoksee kohti tulevaisuutta.

”Tahdoit kerrankin käydä niin ylhäällä. Ja muutkin ovat olleet niin, äitikin.”

Miina ei ymmärrä, miksi äidille tuli paha mieli. Lapsehan tehdään Jumalan pukuhuoneeseen. Yhtäkkiä sisältä vain kuuluu kopinaa ja naurua, sitten ne vaan iloisena taapertavat eteenpäin ja kaikkea tätä nautitaan iloisena sekamelskana.

Miina nousee mäkeä ylös. Hän on korvat hörössä ja varuillaan. Epävarmuus vetää hiljaiseksi, väsymys rauhalliseksi. Mutta iloisena johtajatar ottaa vastaan uudet asukkaat, tervehtii jokaista kädestä.

VI

LAHOAMISEN PÄÄTTYMINEN

AIVOT KARKAAVAT KAUAS

Aivot ohjaavat liikkeitämme, täyttävät taivaanrannan ääriään myöten.
Lihaksikkaat, täyteen puhalletut aivot, mikro- ja makrokosmoksen neuronaaalliset näyttajat täydelliset jumalat tiheät ja vakavat tavalla, joka ei sorru halpoihin efekteihin kuten sydän tai IBM.

Tänään mun aivot alkoivat kuihtua pois.
En enää osaa kertotaulua tai muista mitä ennen luin.
Mun aivot sulaa
mun aivot sulaa
ja kaksi pukumiestä saapuu narikkaan.
Kiitos kaikille eilisestä,
älkää olko pahoillanne.
Aivot vain karkaavat kauas,
jep, jep
ne tarvitsivat paljon ravintoa
söivät 13 000 sämpylää ja nyt niitä laiskottaa.

Tuleeko meillä olla todellisuus vai lepoa ja unta?
Aivot eivät erottele todellista ja haamukipua ei siis ole ”tietoa”,
ei kymmenellä jaollista taivasta,
d’après-moi ja moi-moi.

Onneksi on jo ilta niin kuin me tiedämme sen tietävämme.

LAHOAMISEN PÄÄTTYMINEN

Elämä: mitä jakautumista
realistisinta näytelmää,
jonka keskeyttää lopulta lahoamisen päätyminen.

Katselin yöllä kuolemaa parvekkeelta
toivotaan että se pysyy kaukana meistä
en usko, että sen usko
suuriin kertomuksiin on mennyt

sähköiho kasvaa kuten vanhuus silloin ennen
kun kärsimyksen ja kuoleman suhde ei vaatinut
vielä hoitotahtoa.

Kuolema, kuuntele:
kaikki tuntevat kuilusi,
sen keskiön,

väkivaltaisen magneetin,
jonka navan alla taantuvat hermosolut
vaimeina piipittävät elintoimintojen kaiut

: ja sitten ja sitten ja sitten :

pitkä, kuiva kausi.

Huumori ei ehkä riitä:
elämä loppuu mutta hiustenkasvu jatkuu.

Kuolema, kuolema
hengen liukuhihna tai ihmisen
traaginen tarina, ironinen myös:
elämästä selviytynyt maa,
joka kaavoitettiin tiilimurskaksi.

VEDENPAISUMUSTA ODOTELLESSA

Minulla ei ole työtä, nukun kellon alla
baareissa tai metrossa
pidän toreista, kaduista ja puistoista
kaikesta sellaisesta, missä on elämää
missä opetetaan ihmisen vapaata tahtoa,
asteen verran suodatetumpaa nimistä ja numeroista.

Pitäisi varmaan kysyä,
sisältyykö vapauteen oikeus paeta maailmaa.
Minä pyrin eroon ihmisistä
koska haluan irti todellisuudesta
ja sitä sitoo ihmiseen ennen kaikkea toinen ihminen.

Tänään kehoni resonoi.

Lääkäri katsoi ääriiviivoja, näki niissä vainajan

ei ole varma, voiko pitkittää elämää
mutta lupasi jättää valot päälle

varmuuden vuoksi.

Muistissani elää väite,
että rakkaus ja elämä ovat ikuisia
mutta kuka niin uskoo äiditkö vain

nuo toivossa väkevät.

Onko ihmisellä ylipäänsä elämä ja jos,
niin missä kulkee sikiövaiheen
ja kaltaisen poliittisen tyhjiön välinen ero?

Siitä emme voi valitettavasti antaa tietoa.
Minä olen vain pieni järvi jossa eräs mies hukkui.

KUULUMISIA, MAALISKUU 2005

Olen viettänyt kolme lomaviikkoa Italiassa.

Lämpö on pysäköinyt itsensä ylleni,
vanhojen kaupunkien lämpö, täytetyn eläimen lämpö.

Pääsiäisen vietin hotellihuoneen ruudun äärellä.
Sanan äärellä, kärsimyksen äärellä.

Ilman täydellistä pahaa, todellakin:
ihmiset ovat kyllästyneet elämäänsä, koska he ovat
vapautuneet riivaajistaan.

Tänään saavuin kivenheiton päähän Baskimaasta,
juuri ja juuri Cantabrian puolelle.

Odotukseni palkittiin, näen sardiinit rannalla.
Sieraimiini tulvii kuvottava löyhyä, väistämätön osa
maailmaani.

”Olen seuraava”.

Kamppailen itsekseni. Ei sen näin pitänyt mennä.

Olin tottunut, että riipaisevia uutisia tuli
vain sieltä jostain, että itse olisin turvassa, että kipu
ei etsisi paikkaansa kaltaisteni lapsenkaltaisuudesta.
Pelko nousee pintaan, minua ympäröi tämä nurkka,

uusi kauhua myötäilevä maailmanjärjestys.

Elämän kiertokulku, joen tai meren. Ei se palaa.
On pysähdyttävä, ajateltava kaikki uusiksi.
Missä voisin rukoilla? Tarvitsen rukousta.

Noiseblackdark. Kohta tiedän kaiken,
sota riehuu elimistössäni
pyyhki turhat rajaviivat pois, tervetuloa tasavaltaan,
lomalle lasten kanssa, tänne jäisten herkkujen
äärelle, vapaiden unien äärelle.

Pääni sisään painuu jälkiä.
Tyhjiys. Tyhjyyden tunne. Tunteen kylmyys.
Lumi. Kuolema.
Tunkeudun takaisin harmauteen
kahden pisteen välille.

Kohta mielen luokitteleva tietoisuus on poissa.
Kohta olen kaikkien käsitteiden ulottumattomissa.

VII
KATSON ULOS IKKUNASTA

Katson ulos ikkunasta. Sataa lunta mutta ilman pitäisi lämmetä loppuviikkoa kohden. Parrakas mies juo ruskeasta pullosta ja tuijottaa ulos. Näyttää siltä kuin sen nainen olisi astumassa ulos vankilasta. Minun äitini laittoi huulipunaa aina kun se lähti ulos, katsoi lapsiaan ja toivoi, että hekin löytäisivät saman muiston. Minulla on tummat hiukset sidottuna, seison tummanvihreässä arkipuvussa (olen nainen) korkeitten, kauniitten ikkunoitten edessä ja katson ulos ikkunasta. Katson odottaen hänen saapumistaan. Kasasin kaiken jo yhteen laatikkoon. Samalla hetkellä haukka liittää lumihankeen ja syö harakkaa. Maahan on satanut lunta. Pukeudun pitkähihaiseen aluspaitaan, isäni vanhaan. Joka ilta, kun olen odottanut ikkunassa, kukaan ei ole katsonut takaisin. En näe iloa täällä, vain levinneitä hiekkalaatikoita, joihin yksinhuoltajat raahaavat toivojaan. Kun katson ulos ikkunoista ja parvekkeelta, kaikkialla on suomenlippuja puolitangossa. Tänne asti näkyy, että pelkääte. Isotäti joutui pelkäämään yksin lottien tuvassa,

on sentään hyvä ihmisen tottua siihen. Painan nenäni vasten kylmää ikkunaa: selkeää, tähdet näkyvät. Entistä kylmempää, putoilevia lehtiä, sumua aamuisin. Tuntuu siltä kuin saisin katsella joulua yksin. Jouluyöhön sataa lunta aina hiljakseen. Kun katson ulos kosteuden, syksyn ja katulampun maalaamaan maisemaan, pidän kiinni kaiteesta. Luen ääneesi piilotettua viestiä: tämä on sinun maailmasi. Hämärtyvässä illassa erottuu oranssien valoparien hohteessa Pasilan linkkitornin siluetti. Tornin huipulla tasaisesti välkkyvä valo, tuuli piiskaa puiden lehtiä. Äänetöntä. Katson ulos, avaruus ja ikuisuus ovat liki. Mikään ei ole sillä tavoin järjestyksessä, niin kuin joskus tietää: sen täytyi tapahtua juuri tässä huoneessa. Katson ulos keittiön ikkunasta. Joku työntää lastenvaunuja. Kuinka noin pieni nainen on voinut synnyttää? Näinkö aika kuluu, valoisat helikopterit. Avaan ikkunan, nojaan ikkunalautaan. Márton, pieni poikaseni, katso ulos ikkunasta, mitä sanot? Kauheata, eikö totta? Hyinen peitto, niin kuin kosto, onni nukkuu

vielä. Katselen pellolle ja katson hämmästyksissäni mustanharmaata rajusti liikkuvaa verhoa. En katso ulos- vaan sisäänpäin. Silmäni ovat kiinni mutta katson tosissani. Istun alas. Kastelen kukat. Oion sängynpeitteen ja nostan puhelimen lattialta. Miksei kukaan soita? Katson ulos ikkunasta. Katson kelloa. Kun katson ikkunaa, näen linnun lentävän sitä kohden. Koen sen enteenä. Siellä hämärtyy ja kuvani heijastuu lasista. Ihmiset muuttavat lähiöihin. Mutta niillä ei ole silmiä. Jotkut niistä ehkä kertovat jotain mutta niillä ei ole suuta. Katson ulos ikkunasta. Suuri maailma katsoo minuun pienehen. Kauppaneuvos ja pankinjohtaja kävelevät kadulla, kuun kajo jäätyy joen pintaan. Ollaan kuivilla, kaikki. Tv:n lumisade tuijottaa minua, ja kun katson sitä vatsani yli tiedän, että kotikaupungissani on nyt neljä isompaa ostoskeskusta ja joukko pienempiä. Katson ulos joka ikkunasta. Syön voileipää ja kuuntelen, miten sanomalehti rapisee. Mitähän ne tänään siellä tekevät? Odotan sunnuntai-iltaa ja katson ulos. Herään omituisiin ääniin,

näen tumman hahmon seisovan pihallani. Siksi en koskaan halua katsoa yöllä ulos. Luen säätiiedot lehdestä. Jos katson, näen parvekkeen ja asfalttipihan ja kattoja. Se on se sohva ja se keittiönpöytä, jonka äärellä istun ja katson ulos. Mitäkö ajattelen? Se on hyvä kysymys. Ajattelen sitä, miksi piti sairastua. Vaellan ulos asunnosta puolipukeutuneena, katson ulos käytävän ikkunasta ja huomaan jäätelöauton pihassa. Minusta on mukavaa katsoa maata. Se on nyt alapuolellani, joskus se on yläpuolella tai sivulla. Kävelen toiseen huoneeseen ja katson ulos ikkunasta. Sitten mietin, mitä tunnen. Ajattelen vaivoja, jotka ilmaannuttuaan vain ovat. Yö on hemmetin pimeä, mutta silti kaikki tuolla kylpee savenpunaisessa värissä. En voi olla ihailematta tätä maailmanlopun maailmaa. Katselen lähestyvää katastrofia Helsingin hehkussa. Ihmisen sisimmän pimeimpään kohtaan säteilee luonnon loppu, uusin haalea kokemus. Ehkä on silti tuntia liian aikaista sanoa mitään, modernin logiikka näyttää edelleen kaikki

maailman seitsemän ihmettä. Aamuvuorolaiset
ahkeroivat jo liukuhihnalla. Ei varmasti katso
miehet ulos eikä sen puoleen naisetkaan.
Pidän silti reiteni yhdessä ja katson suoraan
eteenpäin. Näen harmaata savua ja tulta.
Irrotan otteeni ja hengitän mustetta.
Kuumuus makaa raskaana kattojen yllä, karkottaa
varjonriekaleen kujalla makaavan koiran
ulottumattomiin. En pelkää enää veitsiä
ja saksia. Läimäytän jääkaapin oven kiinni
ja katson ulos. Elämä on elämää. Ei talo, rakkaus
tai maailma, ei tuli, ruoka tai tämä ilma, ei mikään
missään, kun katson tuonne ulos, katson sinua,
opiaatti-isä. Henkesi voi auttaa minua
ja joskus tunnen laillasi ja silmiesi voima katsoo
minun katseeni läpi. Täydellinen sulautuminen:
katson ulos eikä minä näe mitään.

HENKILÖHAKEMISTO

HENKILÖHAKEMISTO

Alice	62
Antonov, agentti	56–58
Balboa	63
Berdjajevin	52
Buchet	63
Clara	52
Crusoe, Robinson	13
Dracula, kreivi	31
Eeva	15
Ehrenburg	52
Elgar	52
Fontaine	63
Frankenstein, tri	65
Frederik	62
Gröning, Bruno	48
Iljits, Ilja	50–53
Joshua	62
Jožikov	62
Jumala, Luoja	24, 31, 47, 48, 66
Kleindorf	51
Kupsa, Mjanin	54–55

Lee	24
Lenin	47
Lincou	22–23
Lumikki	22
Luoja → Jumala	24, 31, 47, 48, 66
Márton	80
Mell	17
Miina	66
Muhina, rouva	62
Musini, p.H. d.	50
Natasha	62
Nehljudof	48
Nicoline	22–23
Paperpinkka, Ginkas	52
Saatana	21
Sara	15
Seitzer, Seymour	48–49
Selenina	23
Svetlana	58
Tiippananpoika, Iivana	50
Zelezny	22–23

TÄYTETYN ELÄIMEN LÄMPÖ

"Bruno Gröning. Kaikki kirjat alkavat sanoilla."

TÄYTETYN ELÄIMEN LÄMPÖ on tekijänsä esikois-kokoelma, hakukoneella tuotettua runoutta. Se ei etsi internetin tekstuaalisesta kaaoksesta internetin tekstuaalista kaaosta vaan työstää löytömateriaalista kokonaisuuksia, joita leimaa pikemminkin koherenssin tavoittelu kuin satunnaisuus tai kielen hajoittaminen. Runot jäljittelevät tarinallisuutta ja hyödyntävät erilaisia diskursseja muodostaen groteskeja tarinansirpaleita ja omintakeista lookalike-filosofiaa. Tytti Heikkisen runoja on aiemmin julkaistu muun muassa Tuli&Savussa ja MotMot 2007:ssä.

poE^{sia}

ISBN 978-952-480-099-0

TYTTI HEIKKINEN · TÄYTETYN ELÄIMEN LÄMPÖ

